

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoK/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	3122206666
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3122206666.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenej bpv Braun Partners s.r.o. advokáti, so sídlom Ovocný trh 1096/8, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 279 48 994, konajúcou prostredníctvom organizačnej zložky bpv Braun Partners s. r. o., o. z., so sídlom Europeum Business Center, Suché mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 36 862 207, proti žalovanej N. L., narodenej XX. P. XXXX, bytom J. S.. Q. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenej RIEDL advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 54 359 490, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoKR/5/2024-142 z 9. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 38Odi/21/2022-119 z 8. novembra 2023 zrušil oddĺženie žalovanej, ktorá bola oddĺžená uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 38Odk/27/2019-19 zo 4. februára 2019 a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia oddĺženia žalovanej pre jej nepoctivý zámer z dôvodov podľa § 166g ods. 2 písm. a), c), g) a f) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“). Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané uzavretie zmluvy o splátkovom úvere dňa 8. júna 2018, na základe žiadosti žalovanej zo 7. júna 2018, a poskytnutie úveru vo výške 23 200 eur žalovanej, ktorá sa ho zaviazala uhrádzať v 96-ich mesačných splátkach po 308,97 eura, z ktorých uhradila len prvých 5 splátok, a to poslednú splátku dňa 14. novembra 2018 a následne čiastočne splátku vo výške 100 eur dňa 15. januára 2019. Preukázané mal aj to, že v čase žiadosti o úver a v čase jeho poskytnutia mala žalovaná splatný záväzok voči Štátnemu fondu rozvoja bývania (ďalej aj „ŠFRB“) vo výške 13 472,73 eura na základe rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn.

12Csp/46/2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/236/2017 z 3. januára 2018. Existenciu tohto záväzku voči ŠFRB žalovaná neuviedla v žiadosti o úver adresovanej žalobkyni. Súd prvej inštancie mal ďalej preukázať, že žalovaná bola a je zamestnaná u rovnakého zamestnávateľa N. s výškou čistého mesačného príjmu 720 eur, pričom k jeho výplate dochádzalo vo výške cca 550 eur. Samotná žalovaná v životopise uviedla, že z príjmu 550 eur platila nevyhnutné náklady, a to inkaso 230 eur, náklady na školu 150 eur a úver 250 eur, t. j. spolu 630 eur. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že je možné jednoznačne usudzovať, že žalovaná pri preberaní záväzku voči žalobkyni sa spoliehala na to, že tento záväzok bude riešiť oddĺžením, keďže v čase preberania tohto záväzku si musela byť vedomá, že úver od žalobkyne nebude mať z čoho splácať, nakoľko v čase žiadosti o úver mala splatný záväzok voči ŠFRB v sume 13 472 eur s príslušenstvom, ktorý nemala z čoho splácať vzhľadom na jej mesačný príjem vyplácaný vo výške cca 550 eur (pri zohľadnení nevyhnutných nákladov uvedených samotnou žalovanou). Žalovaná nepreukázala, že v čase poskytnutia úveru bola schopná tento dlh splácať a že len v dôsledku nepredvídateľných objektívnych skutočností stratila schopnosť splácať záväzok a bola nútená nečakanú situáciu riešiť oddĺžením. Žalovaná v konaní netvrdila a ani nepreukázala, z akých financií mala záujem uhrádzať splátky žalobkyni vo výške 308,90 eura, keď jej samotný príjem nepostačoval na úhradu judikovaného záväzku voči ŠFRB. Bez ohľadu na záväzok voči ŠFRB, žalovanou deklarovaný a v konaní preukázaný mesačný príjem vo vyplácanej výške 550 eur nepostačoval ani na zaplatenie mesačnej splátky úveru žalobkyni (pri zohľadnení jej nákladov, ktoré uviedla), pričom žalovaná ani netvrdila, že by očakávala zvýšenie svojho príjmu.

2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v konaní žalovanej nie je možné vidieť poctivý zámer aj z toho dôvodu, že napriek tomu, že jej bol poskytnutý úver, túto sumu ani čiastočne nepoužila na úhradu svojho už splatného judikovaného záväzku voči ŠFRB, pričom z poskytnutého úveru od žalobkyne mohla vyplatiť celý existujúci záväzok voči ŠFRB. Žalovaná síce tvrdila, že poskytnutými peniazmi uhrádzala dlhy za manžela voči fyzickým osobám, ale túto skutočnosť nepreukázala, keď ani neidentifikovala žiadne osoby, ktorým mala uhrádzať záväzky z poskytnutého úveru a v tomto smere nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná obdržala od žalobkyne finančné prostriedky vo výške 23 200 eur, ktoré nepoužila na úhradu judikovaného záväzku a žalobkyni zaplatila riadne a včas len 5 splátok, pričom sa nesnažila riešiť situáciu so žalobkyňou napr. zmenou splátkového kalendára a nevyvinula žiadnu snahu o čo najväčšie uspokojenie žalobkyne a ŠFRB, aj keď disponovala sumou postačujúcou na úhradu celého splatného judikovaného záväzku voči ŠFRB. Naopak, už v novembri 2018, teda po štyroch mesiacoch od poskytnutia úveru od žalobkyne, vykonávala kroky smerujúce k oddĺženiu, čo vyplýva z príloh priložených k návrhu na vyhlásenie konkurzu. Takéto správanie žalovanej, bez akejkoľvek snahy a vynaloženia maximálneho úsilia na vyrovnanie existujúcich záväzkov voči veriteľom (s cieľom predísť ich poškodeniu), súd posúdil ako nepoctivý zámer. Uviedol, že ide o zrejme špekulatívne konanie žalovanej a jej primárnu kalkuláciu zbavenia sa dlhu voči žalobkyni oddĺžením, keďže mala vedomosť, že po zohľadnení nevyhnutných životných nákladov jej príjem nepostačuje na úhradu existujúcich záväzkov. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalovaná spoliehala na to, že záväzok voči žalobkyni bude riešiť oddĺžením, čím naplnila skutkovú podstatu nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR. Došlo aj k naplneniu skutkovej podstaty nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. a) ZKR, keď v zozname majetku väčšej hodnoty, ktorý žalovaná vlastnila v posledných troch rokoch, neuviedla finančné prostriedky z poskytnutého úveru vo výške 23 200 eur, ktoré vzhľadom na ich výšku nie je možné považovať za nepatrný majetok. Na druhej strane súd prvej inštancie nemal preukázané konanie žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. c) ZKR, keď žalovaná v životopise uviedla výšku vyplácaného príjmu 550 eur, po odpočítaní rôznych zrážok zamestnávateľom z čistého príjmu 720 eur. Súd prvej inštancie nemal preukázaný nepoctivý zámer ani podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR, teda že by žalovaná v čase podania návrhu nebola platobne neschopná. Naopak, preukázané bolo, že bola platobne neschopná, keďže zo svojho príjmu nebola schopná platiť záväzky voči ŠFRB vo výške 13 472 eur a ani voči žalobkyni vo výške 308 eur mesačne. S poukazom na zistené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, preto jej vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v spore v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

3. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 43CoKR/5/2024-142 z 9. mája 2024 tak, že výrokom I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, ktorý správne právne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa zákonom stanovené podmienky na odôvodnenie rozhodnutia súdu vo veci samej a súd prvej inštancie tiež neodňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Odvolací súd sa stotožnil so záverom, že žalobkyňa preukázala nepoctivý zámer žalovanej pri oddĺžení a k dôvodom odvolania žalovanej uviedol nasledovné:

5. Postačujúcim základom na správny záver súdu prvej inštancie o nepoctivom zámere žalovanej bol súdom zistený skutkový stav o majetkových pomeroch žalovanej ku dňu podania žiadosti o poskytnutie úveru a správne zistená vedomosť žalovanej o jej neschopnosti splácať nový záväzok voči žalobkyni v čase uzavretia zmluvy o úvere, s následným konaním žalovanej, ktorá bezprostredne po štyroch mesiacoch od poskytnutia úveru začala vykonávať úkony smerujúce k oddĺženiu (vyplňovanie povinných príloh k návrhu na vyhlásenie konkurzu). Súd prvej inštancie správne vyhodnotil správanie žalovanej ku dňu podpísania úverovej zmluvy so žalobkyňou, keď samotná žalovaná v prílohách k návrhu na oddĺženie poukázala na skutočnosť, že vzhľadom na svoj príjem nie je spôsobilá uhrádzať splátky úveru a správne vyhodnotil aj majetkovú a finančnú situáciu žalovanej, keď na základe samotných údajov od žalovanej (porovnaním jej príjmu a výdavkov) konštatoval, že jej príjem nepostačoval na úhradu dohodnutých splátok, a teda správne dospel k záveru, že žalovaná už pri uzavieraní zmluvy o úvere so žalobkyňou (t. j. pri preberaní záväzku voči žalobkyni) vedela, že jej finančná situácia neumožní uhrádzať žalobkyni dlh. Súhrn všetkých takto zistených okolností súd prvej inštancie vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti tak, že z takéhoto konania žalovanej je možné usudzovať jej nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, t. j. že pri preberaní záväzku voči žalobkyni pri uzavieraní zmluvy o úvere sa spoliehala na to, že tento dlh bude riešiť konkurzom. K uvedenému odvolací súd doplnil, že uvedená skutková podstata nepoctivého zámeru je postavená na hypotéze pokiaľ je možné usudzovať, čo znamená, že uvedená skutková podstata zohľadňuje reálny stav v rámci rôznych životných situácií a konkrétnych skutkových okolností, keď naplnenie tejto skutkovej podstaty nepoctivého zámeru ako vnútorného vzťahu medzi pohnútkou (motívom) a následným konaním, predpokladá zistenie takých skutkových okolností, ktoré umožnia súdu prijať záver o nepoctivom zámere dlžníka, a to z dôvodu, že pri preberaní záväzku sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom. K takémuto záveru môže súd dospieť na základe zisteného správania dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Teda predpokladom tejto skutkovej podstaty je zistenie konkrétneho správania sa dlžníka a následné vyhodnotenie, či konkrétne zistené skutkové okolnosti umožňujú súdu prijať záver, že dlžník sa pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pri preberaní záväzku spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom.

6. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávny záver súdu prvej inštancie, že je možné jednoznačne usudzovať, že sa pri preberaní záväzku spoliehala na to, že ho bude riešiť oddĺžením. Žalovaná takýto úmysel poprela a zopakovala, že nemala vedomosť o takejto možnosti zbavenia sa dlhov. Namietala, že záver súdu prvej inštancie je založený na domnienkach, keď žalobkyňa nepredložila žiadny relevantný dôkaz o tom, že pri preberaní úveru žalovaná konala s úmyslom riešiť dlh bankrotom. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd zopakoval, že súd prvej inštancie vyhodnocoval zistené skutočnosti a dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Vzhľadom na vedomosť žalovanej ku dňu uzavretia zmluvy o úvere o vlastnej finančnej situácii, neumožňujúcej jej splácať záväzok, na ktorý sa zaviazala, a na vedomosť žalovanej o existencii judikovaného dlhu, ktorý žalobkyni neuviedla, a ďalej vzhľadom na krátkosť času medzi poskytnutím úveru a úkonmi smerujúcimi k podaniu návrhu na konkurz (vypracovanie podkladov 4 mesiace po poskytnutí úveru) súd prvej inštancie správne posúdil takéto konanie žalovanej ako správanie, z ktorého je možné usudzovať, že pri preberaní záväzku sa spoliehala na to, že ho bude riešiť oddĺžením. Podľa názoru odvolacieho súdu sa nejedná o hypotetický záver postavený na domnienkach, ale o záver založený na logickom vyhodnotení zistených skutkových

okolností, ako aj časových súvislostí medzi poskytnutím úveru a následnými úkonmi smerujúcimi zo strany žalovanej k oddĺženiu.

7. Žalovaná v odvolaní ďalej tvrdila, že žalobkyňa pri poskytovaní úveru mala možnosť aj bez poskytnutia informácií od žalovanej zistiť jej existujúci záväzok voči ŠFRB z príslušnej databázy o poskytnutí úverov, pričom poukazovala na povinnosť veriteľa zisťovať spôsobilosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. K uvedenému odvolací súd uviedol, že na túto námietku žalovanej neprihliadol. Poukázal na to, že predmetom konania o zrušení oddĺženia nie je posudzovanie splnenia povinností žalobkyne ako veriteľa skúmať bonitu spotrebiteľa a posúdenie dôsledkov nesplnenia tejto povinnosti, ale predmetom je posúdenie konania a správania žalovanej vo vzťahu k žalobkyňou tvrdenému nepoctivému zámeru pri oddĺžení, konkrétne jej konania vo vzťahu k žalobkyni pri žiadosti o poskytnutie úveru, kedy žalovaná, hoci má zákonom uloženú povinnosť poskytnúť všetky relevantné údaje pri žiadosti o úver za účelom posúdenia jej bonity, existenciu záväzku voči ŠFRB žalobkyni neuviedla. Tvrdenie žalovanej o nesprávnom skutkovom závere súdu prvej inštancie, ktorý skonštatoval absenciu vedomostí žalobkyne o existencii dlhu žalovanej voči ŠFRB preto neobstojí pre účely rozhodovania vo vzťahu k predmetu tohto konania. Tiež námietka žalovanej voči internej e-mailovej komunikácii žalobkyne nemá vplyv na rozhodnutie vo veci, keďže predmetom konania nie je skúmanie splnenia povinností veriteľa pri posudzovaní bonity spotrebiteľa pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, ale posudzovanie konania žalovanej z hľadiska poctivého zámeru pre účely oddĺženia. Neuvedenie existujúceho záväzku žalovanej voči ŠFRB vo výške 13 472 eur v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru preto súd prvej inštancie správne posúdil ako jednu z viacerých okolností pri vyhodnocovaní konania žalovanej z hľadiska posudzovania jej nepoctivého zámeru pri oddĺžení.

8. Vo vzťahu k vyplneniu formulárov žalovaná poukazovala na to, že spôsob vypisovania tlačív vyžadovaných Centrom právnej pomoci (ďalej aj „CPP“) je v kompetencii pracovníka tohto centra s tým, že záväzok voči žalobkyni bol v týchto listinách riadne uvedený a ak ten istý titul nebol uvedený v zozname majetku, túto skutočnosť nie je možné považovať za zamlčanie podstatnej informácie. Na túto výhradu odvolací súd neprihliadol, pretože osobou zodpovednou za správnosť údajov uvedených v návrhu na oddĺženie vrátane príloh je dlžník, ktorý podpisom potvrdil správnosť a úplnosť všetkých uvedených údajov.

9. Súd prvej inštancie ďalej odôvodnil nepoctivý zámer žalovanej pri oddĺžení tým, že žalovaná síce tvrdila, že použila finančné prostriedky získané od žalobkyne na úhradu dlhov bývalého manžela, avšak toto tvrdenie neprekázala, keďže ani neidentifikovala žiadne osoby veriteľov, pre ktorých použila tieto finančné prostriedky. Žalovaná v odvolaní namietala, že žalobkyňa jej tvrdenie o takomto použití získaných finančných prostriedkov nepoprela, teda ide o nesporné tvrdenie, z ktorého mal súd prvej inštancie vychádzať. K uvedenému odvolací súd uviedol, že obsahu spisu zodpovedá tvrdenie žalovanej o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý iniciatívne, nad rámec procesného útoku žalobkyne, spochybnil tvrdenie žalovanej, ktoré žalobkyňa nepoprela, avšak napriek tomu tento postup súdu prvej inštancie nemal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Samotné skutkové zistenia o vedomosti žalovanej pri prevzatí záväzku voči žalobkyni o tom, že finančná situácia jej neumožňuje uhrádzať dlh, o neuvedení záväzku voči ŠFRB pri prevzatí úveru od žalobkyne, o krátkosti času od poskytnutia úveru po vykonávanie úkonov smerujúcich k oddĺženiu, ktoré súd prvej inštancie správne vyhodnotil v ich súhrne, postačovali na záver, že z takéhoto konania žalovanej je možné usudzovať, že pri preberaní záväzku sa žalovaná spoliehala na to, že dlh bude riešiť konkurzom. Aj keby súd prvej inštancie vychádzal z nepopretého tvrdenia žalovanej, že finančné prostriedky od žalobkyne použila na úhradu dlhov voči iným veriteľom ako je žalobkyňa a ŠFRB, a to voči veriteľom bývalého manžela, táto skutočnosť nevyvracia záver, že pri prevzatí záväzku voči žalobkyni pri uzavieraní úverovej zmluvy sa žalovaná spoliehala na to, že tento dlh bude riešiť konkurzom. Teda, aj v prípade zohľadnenia tohto nepopretého tvrdenia žalovanej, nemala táto skutočnosť vplyv na správny skutkový záver o existencii nepoctivého zámeru žalovanej z dôvodu naplnenia skutkovej podstaty podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, t. j. že z iných (vyššie uvedených) skutkových okolností vyplýva, že žalovaná sa pri preberaní záväzku voči žalobkyni spoliehala na to, že tento dlh bude riešiť konkurzom.

10. Žalovaná v odvolaní namietala aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v odseku 35, v ktorom súd konanie žalovanej posúdil ako nepoctivý zámer s poukazom na poskytnutie sumy vo výške 23 200 eur žalovanej, ktorú táto nepoužila na úhradu záväzku voči ŠFRB, pričom žalobkyni uhradila len 5 z 96 splátok, nesnažila sa riešiť situáciu zmenou splátkového kalendára, nevyvinula snahu o čo najväčšie uspokojenie nielen žalobkyne, ale aj ŠFRB, ale naopak, už po štyroch mesiacoch v novembri 2018 vykonávala kroky smerujúce k oddĺženiu. S takýmto posúdením sa odvolací súd stotožnil. K námietke žalovanej, že závery súdu nevyplývajú z dokazovania, odvolací súd uviedol, že žiadne z vyššie uvedených skutkových zistení súdu prvej inštancie žalovaná nenamietala. Súd prvej inštancie len zhrnul zistené skutkové okolnosti, ktoré neboli sporné (poskytnutie úveru v značnej sume, úhrada len 5 z 96 splátok, nepopretý skutkový stav o nepoužití finančných prostriedkov voči ŠFRB, nepopretý skutkový stav o nenavrnutí žiadneho splátkového kalendára, objektívne zistený skutkový stav o úkonoch smerujúcich k oddĺženiu po štyroch mesiacoch od poskytnutia úveru), pričom súhrn týchto okolností vyhodnotil tak, že takéto správanie žalovanej napĺňa skutkovú podstatu nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR. Na podporu svojho záveru súd prvej inštancie uviedol aj okolnosti, ktoré nastali po čerpaní vyššie uvedeného úveru. Žalovaná ani v odvolaní tieto skutkové závery súdu prvej inštancie nespochybnila žiadnymi tvrdeniami a neuviedla dôvod ich nesprávnosti. Popierala len záver súdu o nepoctivom zámere s poukazom na to, že tento záver nevyplýva z vykonaného dokazovania. Podľa názoru odvolacieho súdu súhrn vyššie uvedených zistení súdu prvej inštancie vyhodnotil správne, keď dospel k záveru, že konanie žalovanej napĺňa skutkovú podstatu nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR.

11. Žalovaná v odvolaní tvrdila, že predpokladom oddĺženia nie je preukazovanie snahy o mimozmluvné vyriešenie vrátenia poskytnutého úveru, ani komunikácia s veriteľom. Odvolací súd k uvedenému uviedol, že poctivý zámer pri povolení oddĺženia súd neskúma. Poctivý zámer je predmetom posúdenia a preskúmavania až na základe žaloby veriteľa, ktorý preukazuje nepoctivý zámer dlžníka. Konanie a správanie dlžníka, či už pred podaním návrhu alebo po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, môže podporovať a osvedčovať alebo naopak, vyvracať jeho nepoctivý zámer. V posudzovanej veci súd prvej inštancie konanie žalovanej pri poskytnutí úveru vyhodnotil ako nepoctivý zámer so záverom, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, prihliadnuc na všetky zistené skutkové okolnosti, ktoré žalovaná nepoprela a ktoré súd prvej inštancie správne posúdil v ich súhrne a vzájomnej súvislosti. Odvolací súd preto potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP, vrátane závislého výroku o trovách konania. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Dovolateľka uviedla, že dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP je selektívne posúdenie v konaní zisteného skutkového stavu v jej neprospech. Rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, nepresvedčivé, založené na svojvoľnom hodnotení vykonaného dokazovania a jeho odôvodnenie jej nedáva uspokojivé odpovede na právnu argumentáciu a odvolacie námietky ňou uplatnené. Podľa jej názoru sa odvolací súd len účelovo snažil nájsť spôsob a dôvody, prečo by mal žalobe vyhovieť, pričom arbitrárnosť vidí vo svojvôli odvolacieho súdu pri formulovaní dôvodov jeho rozhodnutia.

14. Dovolateľka odcitovala odseky 37, 48 a 49 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré považovala za vnútorne rozporné, keď na jednej strane jej odvolací súd vytýkal nepoužitie prostriedkov z úveru na splatenie dlhu voči ŠFRB, pričom na strane druhej „nepriložil žiadnu váhu ich použitia“ na splatenie dlhu voči fyzickým osobám, ktoré by pri nevrátení im patriacich prostriedkov znášali takýto stav nepochybne horšie ako inštitúcia fungujúca zo štátneho rozpočtu. Toto preferovanie ŠFRB nad ostatnými veriteľmi odvolací súd nijako nevysvetlil, pričom žalobkyňa a ani súd si nezaodovážili žiadne stanovisko práve od tohto veriteľa, ktorého preferovali absolútne účelovo. Už v odvolaní proti

rozhodnutiu súdu prvej inštancie uviedla, že v konaní žalobcu proti ŠFRB ju zastupoval advokát JUDr. Roman Jurík, PhD., ktorý zomrel v P. XXXX, pričom proces oddĺženia jej vybavil práve on. Navrhol jej možnosť vymaniť sa z dlhov, ktoré splácala po nebohom manželovi. Išlo o uvedený úver a úver poskytnutý žalobkyňou, ktorým vyplácala fyzické osoby, ktoré poskytli čiastkové pôžičky nebohému manželovi. Celý proces vyplnenia formulárov a termín ich podania zabezpečil Dr. Jurík, pričom ona absolvovala stretnutie s pracovníkom Centra právnej pomoci iba jedno. Jej advokát nemal vedomosť o tom, že požiadala o poskytnutie úveru žalobkyňu, on jej iba pomohol riešiť už vzniknutú situáciu. Odvolací súd účelovo nereagoval na tieto podstatné prostriedky procesnej obrany, hoci uvedené nebolo zo strany žalobkyne žiadnym spôsobom popreté a jedná sa tak o nesporné skutkové tvrdenie. S prihliadnutím na toto skutkové tvrdenie by nebolo možné žalobe vyhovieť.

15. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľka uviedla, že dovolacím dôvodom je, že zásadné otázky významné pre rozhodnutie odvolacieho súdu posúdil odvolací súd právne inak, ako dovolací súd. Konkrétne sa jedná o tieto otázky: prenesenie zodpovednosti z obchodníka na spotrebiteľa a nesplatenie konkrétneho záväzku z poskytnutého úveru. Dovolateľka uviedla, že nesúhlasí s tvrdením odvolacieho súdu v odseku 46 odôvodnenia jeho rozhodnutia. Poukázala na § 7 a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorých ustanovení nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy, veriteľ je povinný na účely poskytovania spotrebiteľských úverov poskytovať údaje o spotrebiteľských úveroch aspoň do jedného elektronického registra, veriteľ je povinný s vynaložením odbornej starostlivosti (na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) získavať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch, pričom prevádzkovateľ registra je povinný poskytnúť veriteľovi údaje z registra. Nie je spravodlivé, aby v konaní, v ktorom súd preskúmava celý komplex úkonov, neprihliadal na správanie samotného veriteľa. Preskúvanie bonity a údajov od dlžníka je veriteľ povinný vykonať zo zákona. Tým, že odvolací súd zámerne a opakovane v napadnutom rozhodnutí uviedol, že to pre dané konanie nebolo podstatné, posúdil túto otázku odlišne ako dovolací súd a zároveň sa jedná o arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Za ustáleného skutkového stavu nie je prípustné dlžníkovi vyčítať správanie, za ktoré je spoluzodpovedný veriteľ, a voči veriteľovi nevyvodzovať žiadne dôsledky. Ona uviedla banke všetky informácie, ktoré požadovala a na základe ktorých jej poskytla úver. Nie je jej zrejmé, ako môže byť za takéto konanie sankcionovaná. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Obdo/9/2022 z 18. apríla 2023, z ktorého odcitovala odseky 7 a 75 odôvodnenia. Ďalej poukázala na to, že výčitka odvolacieho súdu, že nepoužila finančné prostriedky z úveru poskytnutého žalobkyňou na úhradu záväzku voči ŠFRB odporuje aj rozhodnutiu NS SR sp. zn. 4Obdo/37/2022 zo 14. júna 2023, z ktorého odcitovala odsek 28 odôvodnenia. S poukazom na vyššie uvedené dovolateľka uviedla, že odvolací súd jej nedal odpoveď na odvolacie námietky a napadnuté rozhodnutie nie je v žiadnom prípade riadne a presvedčivo odôvodnené, pričom odvolací súd ani poriadne neodôvodnil, prečo nevyhovel jej odvolaniu. Odvolací súd jej tak nezabezpečil spravodlivý proces.

16. K dovolaniu žalovanej zaslala žalobkyňa písomné vyjadrenie, v ktorom žiadala najskôr o preverenie, či dovolanie bolo podané včas. V prípade kladného zistenia navrhla dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Podľa názoru žalobkyne nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a argumenty, ktoré dovolateľka uviedla v dovolaní, nemajú vplyv na záver súdu o tom, že zrušenie oddĺženia dovolateľky pre jej nepoctivý zámer, je vecne správne. Odvolací súd sa s námietkami dovolateľky, pokiaľ ide o neuhradenie dlhu voči ŠFRB, vo svojom rozhodnutí vysporiadal. Bez ohľadu na skutočnosť, či finančné prostriedky, ktoré dovolateľka obdržala od žalobkyne, boli použité na výplatu iných veriteľov ako ŠFRB alebo by boli použité na výplatu dlhu voči ŠFRB, konanie dovolateľky spočívajúc v tom, že už pri preberaní záväzku od žalobkyne vedela, že jej finančná situácia neumožní tento záväzok splácať, zároveň zamlčala voči žalobkyňi svoj záväzok voči ŠFRB, ktorý žalobkyňa objektívne nemohla zistiť a vzhľadom na jej ďalšie kroky smerujúce k oddĺženiu, boli postačujúce pre záver, že pri preberaní záväzku sa dovolateľka spoliehala na to, že dlh bude riešiť konkurzom. Námietka dovolateľky v súvislosti s odsekmi 37, 48 a 49 odôvodnenia rozhodnutia a skutočnosť, že konajúci súd nezohľadnil v rozhodnutí úhradu dlhov žalovanej voči tretím osobám, nemá vplyv na rozhodnutie vo veci a týmto nedošlo k porušeniu

práva dovolateľky na spravodlivý proces. Vo vzťahu k námietke dovolateľky, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej procesnou obranou týkajúcou sa časovej súslednosti v súvislosti s konaním CPP a konaním zo strany už nebohého advokáta JUDr. Romana Juríka, PhD., žalobkyňa opätovne poukázala na odsek 51 napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a na súslednosť konania dovolateľky vo vzťahu k žiadosti o úver od žalobkyne a žiadosti o oddĺženie. Z ekonomickej situácie dovolateľky v tom čase (ktorá je zrejmá z príloh k návrhu na povolenie jej oddĺženia) muselo byť dovolateľke zrejmé, že nebude schopná uhrádzať svoje záväzky voči žalobkyni. Žalobkyňa nenesie zodpovednosť za konanie Centra právnej pomoci a bývalého advokáta žalovanej a ich konanie preto nemôže byť žalobkyni ani na ťarchu.

18. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a k rozhodnutiam NS SR sp. zn. 5Obdo/9//2022 a sp. zn. 4Obdo/37/2022 žalobkyňa uviedla, že zo súdneho spisu jasne vyplýva skutočnosť, že k overovaniu bonity dovolateľky zo strany žalobkyne došlo a toto overovanie bolo vykonané v súlade so zákonom. Dovolaťka síce v dovolaní poukazuje na odsek 46 napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, no tento odsek v žiadnom prípade neznamená prenesenie zodpovednosti z obchodníka (žalobkyne) na spotrebiteľa (dovolaťka). Žalobkyňa nemala objektívnu možnosť overiť si, či má dovolateľka úver od ŠFRB a bolo povinnosťou dovolateľky informovať žalobkyňu o tejto skutočnosti. Táto skutková situácia je zásadne odlišná od skutkovej situácie riešenej v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Obdo/9/2022, preto právne závery odvolacieho súdu prijaté v tomto rozhodnutí nemožno aplikovať na toto konanie, keďže dovolateľka nikdy nedostala ani len ústne uistenie zo strany žalobkyne, že o úvere od ŠFRB nie je nutné pri žiadosti o úver žalobkyňu informovať, dovolateľka nikdy neprejavila vôľu úver po oddĺžení čo i len čiastočne uhradiť a žalobkyňa nemala objektívne možnosť z dostupných registrov získať informáciu o úvere od ŠFRB.

19. K rozhodnutiu NS SR sp. zn. 4Obdo/37/2022 žalobkyňa uviedla, že skutková situácia v rámci tohto konania bola tiež diametrálne odlišná od skutkovej situácie v predmetnom spore, v ktorom žalobkyňa vôbec nezakladá svoju argumentáciu na tom, že dovolateľka neuhradila svoje pohľadávky voči konkrétnemu veriteľovi, ale na naplnení iných znakov preukazujúcich nepoctivý zámer dovolateľky [§ 166g ods. 2 písm. a), c), f) a g) ZKR]. Z uvedeného dôvodu nemožno konštatovať, že právna otázka rozhodovaná v tomto konaní bola rozhodnutá v konaní vedenom na dovolacom súde pod sp. zn. 4Obdo/37/2022 inak, keďže táto právna otázka nebola v predmetnom súdnom konaní vôbec rozhodovaná. Právne otázky, na ktoré poukázala dovolateľka v rámci rozhodnutí, ktorými odôvodňovala dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP, nie sú totožné s právnymi otázkami riešenými v predmetnom konaní a nemožno preto konštatovať, že tieto právne otázky boli v rámci predmetného konania rozhodnuté inak, ako o nich rozhoduje dovolací súd.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

21. K námietke žalobkyne ohľadom oneskoreného podania dovolania žalovanej dovolací súd uvádza, že táto nie je dôvodná, keďže žalovaná podala dovolanie na súd prvej inštancie v zákonom predpokladanej 2-mesačnej lehote počítanej odo dňa doručenia dovolaním napadnutého rozhodnutia oprávnenej osobe (§ 427 ods. 1 v spojení s § 424 CSP). Zo spisu vyplýva, že dovolaním napadnutý rozsudok bol žalovanej doručený dňa 30. mája 2024, prostredníctvom jej splnomocnenej zástupkyne RIEDL advokátska kancelária s. r. o. a rovnaká advokátska kancelária dňa 30. júla 2024 (t. j. v posledný deň lehoty na podanie dovolania) odoslala dovolanie, podané v mene žalovanej, do elektronickej schránky súdu prvej inštancie.

22. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci sporovej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosiahla značnú, resp. výraznú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

25. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov (IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

26. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala nesprávne, resp. selektívne posúdenie zisteného skutkového stavu v jej neprospech, svojvoľné hodnotenie vykonaného dokazovania, nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré považovala za arbitrárne, keďže odvolací súd neposkytol dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam.

27. Podľa názoru odvolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí (§ 393 CSP). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo vyhovené žalobe o zrušenie oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer (odseky 32 až 42 odôvodnenia). Zároveň k rozhodujúcim odvolacím námietkam žalovanej uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu, a to najmä v odsekoch 44, 46, 47, 50 až 52, 55 a 57, na ktoré dovolací súd odkazuje bez toho, aby ich opätovne opakoval v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd považoval za postačujúci pre rozhodnutie skutkový záver o existencii nepoctivého zámeru žalovanej z dôvodu naplnenia skutkovej podstaty podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, t. j. že žalovaná pri preberaní záväzku voči žalobkyni sa spoliehala na to, že dlh bude riešiť konkurzom. Súhrn zistení uvedených súdom prvej inštancie bol - podľa konštatovania odvolacieho súdu - vyhodnotený správne, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že konanie žalovanej naplnia skutkovú podstatu nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR. V odseku 41 odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd vysvetlil, že skutková podstata nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR je postavená na hypotéze pokiaľ je možné usudzovať, čo znamená, že zohľadňuje reálny stav v rámci rôznych životných situácií a konkrétnych skutkových okolností, keď naplnenie tejto skutkovej podstaty nepoctivého zámeru ako vnútorného vzťahu medzi pohnútkou, t. j. motívom a následným konaním, predpokladá zistenie takých

skutkových okolností, ktoré umožnia súdu prijať záver o nepoctivom zámere dlžníka, a to z dôvodu, že pri preberaní záväzku sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom. Predpokladom tejto skutkovej podstaty je zistenie konkrétneho správania sa dlžníka a následné vyhodnotenie, či konkrétne zistené skutkové okolnosti umožňujú súdu prijať záver, že dlžník sa pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pri preberaní záväzku spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom. Zistenie skutkových okolností a skutkový záver súdu prvej inštancie je založený na logickom vyhodnotení zistených skutkových okolností, ako aj časových súvislostí medzi poskytnutím úveru a následnými úkonmi smerujúcimi zo strany žalovanej k oddĺženiu - ako správne konštatoval v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd - a tento záver preto nemožno považovať za svojvoľný, resp. prijatý v rozpore s vykonaným dokazovaním alebo prijatý v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolateľka svoje dovolanie z obsahového hľadiska koncipovala ako „ďalšie odvolanie“, keď opätovne uplatnila tie isté námietky ako v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, s ktorými sa však odvolací súd riadne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

28. Dovolací súd zároveň poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Pokiaľ dovolateľka nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súdy obidvoch inštancií založili svoje rozhodnutia. Dovolateľkou namietaná nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia zisteného skutkového stavu nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Uvedené vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (viď judikát R 24/2017 a tiež rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/113/2017, sp. zn. 8Cdo/76/2018, sp. zn. 9Cdo/86/2020, sp. zn. 3Cdo/94/2018, sp. zn. 6Cdo/69/2020, sp. zn. 9Cdo/209/2020 a mnohé ďalšie). Vo vzťahu k námietke nesprávneho, resp. svojvoľného hodnotenia vykonaného dokazovania dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v civilnom sporovom konaní právo označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení, avšak súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). V civilnom sporovom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Teda, rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu. Ak v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana sporu mohla uplatniť, príp. ich aj uplatnila, avšak v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu tento dôkaz nebol súdom vykonaný (R 37/1993, R 125/1999, 1Cdo/41/2017, 3Cdo/26/2017, 3Obdo/46/2019). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Výnimkou sú len iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a podobne), prípadne svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle konajúcich súdov prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, o ktorý prípad sa však v posudzovanej veci nejedná. S poukazom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolacia námietka žalovanej smerujúca voči zistenému skutkovému stavu a hodnoteniu vykonaného dokazovania zo strany súdov nižšej inštancie nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

29. Dovolací súd sa nestotožnil ani s dovolacou námietkou žalovanej, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočné, nepresvedčivé a arbitrárne, keďže odvolací súd jej nedal odpoveď na odvolacie námietky. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi

odvolacími námietkami žalovanej, na ktoré dal odpoveď v odôvodnení svojho rozhodnutia tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal niektorými skutkovými tvrdeniami žalovanej, je zrejmé, že ich nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, týkajúcej sa zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer. To, že ich v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne neoznačil za nepodstatné, nerelevantné, nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Všeobecný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí zaoberať všetkými odvolacími námietkami strany sporu, keďže je postačujúce, ak sa zaoberá len tými odvolacími námietkami, ktoré sú rozhodujúce (kľúčové) pre rozhodnutie vo veci samej. K uplatneným dovolacím námietkam žalovanej (uvedeným aj v odvolaní), týkajúcim sa (ne)splnenia povinností žalobkyne ako veriteľa pri posudzovaní bonity žalovanej ako spotrebiteľa pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, ako aj vyplnenia formulárov pracovníkom Centra právnej pomoci vo vzťahu k žalovanej a zastupovania žalovanej advokátom JUDr. Romanom Juríkom, PhD. v „processe oddĺženia“ sa odvolací súd vyjadril v odôvodnení rozhodnutia tak, že na tieto námietky žalovanej neprihliadol, keďže ich nepovažoval za právne relevantné vo vzťahu k predmetu konania, ktorým bolo zisťovanie (ne)splnenia základných podmienok pre zrušenie oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer, a to s bližším odôvodnením v odsekoch 45, 46 a 47 odôvodnenia rozhodnutia. Osobou zodpovednou za správnosť údajov uvedených v návrhu na oddĺženie, vrátane jeho príloh bola žalovaná ako dlžníčka, podávajúca takýto návrh, a nie pracovník Centra právnej pomoci, ani advokát zastupujúci žalovanú v konaní voči ŠFRB, ktorý jej ponúkol možnosť vyriešenia jej nepriaznivej finančnej situácie formou oddĺženia.

30. Dovolateľka ďalej namietala, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je vnútorne rozporné, keď odvolací súd jej na jednej strane vytýkal nepoužité prostriedkov z úveru od žalobkyne na splatenie dlhu voči ŠFRB a na strane druhej nepripísal žiadnu váhu ich použitiu na splatenie dlhu voči fyzickým osobám. V tomto smere poukázala na odseky 48 a 49 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že odvolací súd považoval za nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie to, že súd prvej inštancie spochybnil poctivý zámer žalovanej pri oddĺžení, keď žalovaná tvrdila, že použila finančné prostriedky získané od žalobkyne na úhradu dlhov nebohého manžela voči iným osobám veriteľov, hoci toto svoje tvrdenie nepreukázala, nakoľko neuviedla žiadne osoby veriteľov, voči ktorým tieto finančné prostriedky použila na úhradu, a keďže žalobkyňa toto tvrdenie žalovanej výslovne nepoprela, bolo ho potrebné považovať za nesporné. Napriek tomuto nesprávnemu procesnému postupu však odvolací súd konštatoval, že tento nemal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K vyššie uvedenej dovolacej námietke (ktorú žalovaná uviedla aj v odvolaní) sa odvolací súd vyjadril v odsekoch 48, 49, 50, 51, 52 a 53 odôvodnenia rozhodnutia, kde vysvetlil, že aj keď súd prvej inštancie nad rámec procesnej aktivity žalobkyne sám spochybnil nepopreté tvrdenie žalovanej, že finančné prostriedky od žalobkyne boli použité na úhradu dlhov voči veriteľom nebohého manžela, nemalo to vplyv na vecnú správnosť záveru rozhodnutia súdu prvej inštancie, že žalovaná pri preberaní konkrétneho záväzku voči žalobkyňi sa spoliehala na to, že tento dlh bude riešiť oddĺžením, a teda že bola naplnená skutková podstata nepoctivého zámeru žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR. So záverom odvolacieho súdu, že bola preukázaná skutková podstata nepoctivého zámeru žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, sa dovolací súd stotožnil, pričom aj podľa jeho názoru táto jedna námietka žalovanej (o nesprávnom procesnom postupe súdu) nepostačuje na jeho spochybnenie. Dovolací súd poukazuje na to, že v konaní o zrušení oddĺženia spočíva dôkazné bremeno preukázať nepoctivý zámer dlžníka na žalobcovi - veriteľovi (§ 166f ods. 1 ZKR). Špecifikum tohto konania spočíva v tom, že žalovaná v rámci toho istého konania nesie dôkazné bremeno na preukázanie jej tvrdenia o poctivom zámere podľa § 166g ods. 1 ZKR. Pokiaľ teda žalovaná na preukázanie svojho poctivého zámeru uviedla tvrdenie, že z finančných prostriedkov, ktoré obdržala od žalobkyne, uhradila dlhy za nebohého manžela voči iným veriteľom - fyzickým osobám (a z tohto dôvodu nemohla zaplatiť existujúci záväzok voči ŠFRB), bola povinná toto svoje tvrdenie preukázať, aby (prípadne) uniesla svoje dôkazné bremeno o poctivom zámere. Nie je sporné, že žalovaná na súde prvej inštancie na preukázanie tohto svojho tvrdenia nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie tak, ako to konštatoval v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Nie je tiež sporné, že žalobkyňa sa k tvrdeniu žalovanej o tom, že uhradila dlhy za nebohého manžela voči fyzickým osobám žiadnym spôsobom nevyjadrila, teda ho ani nespochybnila. Odvolací súd postup súdu prvej inštancie považoval za iniciatívne konanie nad rámec procesnej aktivity žalobkyne a za nesprávny procesný postup súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu, tento procesný postup súdu prvej inštancie

nebol nesprávnym procesným postupom, keďže žalovaná v konaní o zrušenie oddĺženia odôvodňovala svoj poctivý zámer práve tvrdením, že finančné prostriedky od žalobkyne použila na úhradu dlhov po nebohom manželovi voči iným veriteľom - fyzickým osobám, a preto bola povinná toto svoje tvrdenie aj preukázať, a to práve vo väzbe na ňou tvrdený poctivý zámer. Napriek odvolacím súdom uvedenému odlišnému hodnoteniu postupu súdu prvej inštancie vo vzťahu k preukázaniu poctivého zámeru žalovanej, aj dovolací súd dospel k záveru, že aj v prípade zohľadnenia nepopretého tvrdenia žalovanej, že finančné prostriedky od žalobkyne použila na úhradu dlhov voči veriteľom nebohého manžela, táto skutočnosť nemala vplyv na správny skutkový záver súdu prvej inštancie o existencii nepoctivého zámeru žalovanej z dôvodu naplnenia skutkovej podstaty podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, teda že pri preberaní konkrétneho záväzku voči žalobkyni sa žalovaná spoliehala na to, že tento dlh bude riešiť oddĺžením (viď odseky 52 a 53 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu).

31. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že v posudzovanom prípade nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti, resp. taký nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, dôsledkom ktorého by bolo porušenie procesného práva žalovanej v intenzite zakladajúcej porušenie jej práva na spravodlivý proces. S poukazom na uvedené nie je daná prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP.

32. Dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP s poukazom na to, že odvolací súd posúdil zásadné otázky významné pre rozhodnutie odvolacieho súdu inak ako dovolací súd v rozhodnutiach sp. zn. 5Obdo/9/2022 a sp. zn. 4Obdo/37/2022. Týmto právnymi otázkami sú nasledovné otázky: prenesenie zodpovednosti z obchodníka na spotrebiteľa a nesplatenie konkrétneho záväzku z poskytnutého úveru.

33. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

34. Z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP vyplýva, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie - vo vzťahu k dovolateľom vymedzenej právnej otázke - je daná vtedy, ak táto právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V danom prípade dovolateľka poukazuje na to, že ňou vymedzené právne otázky nie sú rozhodované rozdielne dovolacím súdom, ktorým je Najvyšší súd Slovenskej republiky, ale že ich právne inak posúdil odvolací súd. S poukazom na znenie zákonného ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa citovaného ustanovenia CSP nie je daná.

35. Vzhľadom na obsah dovolania a námietku dovolateľky ohľadom odklonu rozhodnutia odvolacieho súdu od rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/9/2022 a sp. zn. 4Obdo/37/2022, sa ďalej dovolací súd zaoberal tým, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda, či rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorú podľa dovolateľky majú predstavovať ňou uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu.

36. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v prípade, ak je prípustnosť dovolania vyvodzovaná z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, je dovolateľka v zmysle § 432 CSP povinná uviesť, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a takto uplatnený dovolací dôvod vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (čo logicky predpokladá uviesť, ako by vec mala byť posúdená správne). O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľkou. Pokiaľ dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacím dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom

zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v danom prípade závisí od toho, ako dovolateľka sama vysvetlila, konkretizovala a náležite doložila, že je daný dôvod prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia. Povinnosťou dovolateľky je tiež vymedziť relevantnú právnu otázku, uviesť ako ju riešil odvolací súd a zároveň uviesť, ako mala byť táto otázka riešená správne (sp. zn. 3Cdo/146/2017).

37. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

38. Vo vzťahu k dovolateľkou vymedzeným právnym otázkam (prenesenie zodpovednosti z obchodníka na spotrebiteľa a nesplatenie konkrétneho záväzku z poskytnutého úveru) dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje len na tie právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom, uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolaťka neuviedla konkrétne nesprávne právne posúdenie veci, resp. v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci. V posudzovanom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu nerieši dovolateľkou nastolené právne otázky a ich riešenie, resp. vyriešenie nebolo ani relevantné pre rozhodnutie súdu vo veci samej, predmetom ktorého bolo zrušenie oddĺženia dovolateľky pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR. Z dovolateľkou vymedzených otázok v dovolaní ani nie je zrejmé, ako by mali byť ňou nastolené otázky vyriešené a v nadväznosti na to, aké by malo byť správne právne posúdenie veci vo vzťahu k predmetu sporu. Dovolaťkou vymedzené otázky sú veľmi všeobecne formulované a ich zodpovedanie závisí od konkrétnych skutkových okolností každého individuálneho prípadu, a nejedná sa preto o riešenie „rýdzo právnych otázok“. Keďže na riešení dovolateľkou vymedzených otázkach nespočíva rozhodnutie odvolacieho súdu (odvolací súd ich výslovne neriešil a na ich riešení nezaložil svoje rozhodnutie), tieto otázky nemôže riešiť ani dovolací súd, keďže nie je treťou inštanciou, ktorá by bola oprávnená riešiť tie skutkové a právne otázky, ktoré neboli riešené súdmi nižšej inštancie a na riešení ktorých tieto súdy ani nezaložili svoje rozhodnutia.

39. Vo vzťahu k rozhodnutiam NS SR vydaným v konaniach sp. zn. 5Obdo/9/2022 a sp. zn. 4Obdo/37/2022, od ktorých sa mal (podľa názoru dovolateľky) odkloniť odvolací súd pri svojom rozhodovaní, dovolací súd uvádza, že obidve rozhodnutia vychádzajú z inej skutkovej a právnej situácie, než je posudzovaný prípad.

40. Z uznesenia sp. zn. 5Obdo/9/2022 z 18. apríla 2023 vyplýva, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba o zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer, keďže v spore nebol preukázaný nepoctivý zámer žalovaného, keď samotná žalobkyňa (banka) pred poskytnutím úveru žalovanému preverovala jeho finančné pomery, pričom zamestnankyňa žalobkyne ohľadom dopytu žalovaného na možnosť refinancovania už existujúceho úveru ho výslovne informovala, že oddĺženie konkurzom nebude mať žiadny vplyv, resp. účinok na novouzavretú zmluvu o úvere so žalobkyňou. V posudzovanom prípade žalobkyňa nemala žiadnu vedomosť o záväzku žalovanej voči ŠFRB, prípadne iným dlžníkom - fyzickým osobám (ktorým mala žalovaná podľa jej vlastného tvrdenia uhrádzať záväzky za nebohého manžela), keďže žalovaná žalobkyňu takúto informáciu pred uzavretím zmluvy o úvere nielen neposkytla, ale svoje existujúce záväzky voči dlžníkom neuviedla ani v žiadosti o úver. Súdy oboch inštancií mali v konaní preukázaný nepoctivý zámer žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR, keď pri preberaní záväzku od žalobkyne sa žalovaná spoliehala na to, že tento záväzok (dlh) bude riešiť konkurzom. Keďže skutkový a právny stav v obidvoch sporoch je odlišný, nie je možné v posudzovanom prípade vychádzať z rozhodnutia sp. zn. 5Obdo/9/2022, a už vôbec nie je možné vychádzať len z dvoch jeho odsekov (7 a 75), vytrhnutých z kontextu celého rozhodnutia odvolacieho súdu.

41. Rovnako skutkové a právne okolnosti posudzovaného prípadu sú odlišné od prípadu, ktorý rieši rozsudok NS SR sp. zn. 4Obdo/37/2022 zo 14. júna 2023, z ktorého žalovaná opätovne odcitovala len

jeho nepatrnú časť (odsek 28), ktorá je vytrhnutá z kontextu odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 4Obdo/37/2022 vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu o zrušenie oddĺženia žalovaného z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala nepoctivý zámer žalovaného (dlžníka) pri oddĺžení podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR, pričom odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Základnou otázkou v konaní bolo posúdenie platobnej neschopnosti žalovaného ako elementárnej podmienky zakladajúcej právo domáhať sa oddĺženia podľa § 166 ZKR vo väzbe na posúdenie poctivého zámeru dlžníka. Podľa záverov dovolacieho súdu (odseky 27 a 28 odôvodnenia rozhodnutia) sa odvolací súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci v tejto právnej otázke, keďže len samotná skutočnosť, že jeden zo záväzkov žalovaného bolo možné postupne vymôcť v exekúcii, neznamená, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný. Dovolací súd poukázal na § 166g ods. 1 ZKR, z ktorého vyplýva, že súd pri pozitívnom vymedzení poctivého zámeru skúma správanie dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, pričom dovolateľka uvádzala skutkové tvrdenia vzťahujúce sa k obdobiu pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktoré nemajú potenciál v súvislosti s § 166g ods. 1 ZKR spochybniť poctivý zámer dlžníka. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie sp. zn. 4Obdo/37/2022 riešilo inú právnu otázku vo väzbe na inú skutkovú podstatu zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer [§ 166g ods. 2 písm. f) ZKR], než je posudzovaný prípad zrušenia oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer pre naplnenie skutkovej podstaty podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZKR. Ani rozhodnutie sp. zn. 4Obdo/37/2022 preto nemožno aplikovať v predmetnom spore.

42. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že dovolanie žalovanej nie je prípustné podľa § 420 písm. f) CSP, z ktorého dôvodu dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Keďže dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným zákonom, dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol aj podľa § 447 písm. f) CSP.

43. V dovolacom konaní bola úspešnou stranou sporu žalobkyňa, preto jej vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.